

In de kluis

Er zat een vergeelde en bekraste sticker van *Greenpeace* op de klep van zijn nieuwe kluisje. “No time to waste”, schreeuwde de tekst. Jille probeerde het verkleurde papier weg te krabben, maar ver kwam hij niet. Zijn afgekloven nagel kreeg geen grip op het papier. Hij stak de sleutel in het slotje en staarde in de donkere en grijze leegte van de kluis. In de verste hoek lag een groen uitgeslagen plastic zakje. Lang leve de wereldverbeteraars! Hij plukte het boterhamzakje tussen wijsvinger en duim en slingerde het naar de afvalbak. Het pakketje balanceerde een moment op de rand van de bak en viel met een plofje op de grond. “Mis!” klonk plagend een bekende stem naast hem.

Arthim? Hij draaide zich met een ruk om en keek in de vriendelijke ogen van de jongen die deze zomervakantie tot in het verre Italië een hoofdrol in zijn zoete dromen had gespeeld. Een warme blos spoelde vanuit zijn hals over zijn wangen, als een uitrollende golf over flauw hellend strand.

“Hoi!” Hun ogen waren verbonden. De baan van hun blik leek vastgeklonken in de ijle lucht, tot Arthim abrupt zijn hoofd afwende en op zijn hurken zakte bij zijn tas. Toen de blonde kuif weer in beeld kwam, had hij alleen maar aandacht voor de stapel boeken die hij met zorg in zijn kluisje zette. Verward draaide Jille zijn hoofd weg en graaide, om zichzelf een houding te geven, doelloos in zijn rugzak. Betekende die blik wat? Hij kon zijn ogen nauwelijks op zijn rugzak gefocust houden. De witte sportschoenen naast hem wiebelden op de voorvoet. Arthim was klein. Vorig jaar was Arthim het onderdeurtje van de vierdeklassers. Jille was toen al een kop groter. Bij gym had de docent eens de jongens voor de grap met zijn allen op een rij gezet, van groot naar klein. Arthim stond aan het begin en hij op het eind. Verder van elkaar weg kon niet, maar de docent had hen beiden uit de rij geroepen en voor de groep geplaatst, naast elkaar. Een moment tegen elkaar.

Toen hij weer rechtop stond, zag hij vanuit zijn ooghoek dat Arthim bijna boven zijn hoofd moet reiken om achterin de kluis te kunnen kijken. “Dat is niet handig.” Arthim stopte even met het schikken van de boeken en grijnsde. “Alles went.” De grimas vloeide traag in een warme glimlach. De gloeiende blos bereikte nu Jilles kruin. Nog even en hij ging licht geven. Er lagen lieve woorden op het puntje van zijn tong, maar hij wist dat hij niets ging zeggen. School was niet echt een plek om iets te liefs tegen een jongen te zeggen, hem aan te raken, een knuffel te geven. Van de 1000 leerlingen op school wist alleen zijn fietsmaatje Wim dat hij homo is. En dan ook nog eens omdat hij het geraden had. Lachend nog wel. Vorig jaar was er een nieuwe gymdocent aangesteld en tijdens hun fietstocht naar huis had hij misschien iets te enthousiast gezegd dat hij dat wel een leuke leraar vond. “Ja, logisch, als je homo bent.” Had Wim geantwoord. Op de verschrikte blik en verstomde reactie van Jille had zijn vriend lachend een arm om zijn schouder geslagen en gezegd dat hij al een jaar doorhad

dat hij jongens leuk vond. Volgens Wim kon hij het ook best andere klasgenoten vertellen. Daar had hij na die verrassend verfrissende fietstocht veel over nagedacht, maar uiteindelijk vond hij het toch te eng. Daarvoor was hij nog niet klaar. En hij vreesde dat niet iedereen zo fris zou reageren als Wim.

Jille voelde een harde duw in zijn zij. Een lange slungel uit de zesde wurmde zich tussen hen in om bij het onderste kluisje te komen. Op het gezicht van Arthim verscheen een quasi verbaasde blik, toen het dubbelgevouwen lijf in de krappe ruimte onder hem kroop. Arthim klapte zijn kluisje dicht en schuurde kort met zijn arm langs zijn heup. "Doei!"

Om elf uur konden ze al weer naar huis, want er waren vandaag nog geen lessen. Hij treuzelde met zijn fiets bij het vertrek van de groep. Wim wachtte ongeduldig op hem. Hij kon niet wachten tot ze buiten gehoorafstand van een kluit leerlingen fietsten. "Weet je naast wie ik mijn kluisje heb?" De reactie van Wim was nuchter geweest. "Als je hem niet durft te vragen, ben je een schijtert. Zeg het gewoon." "Dat is makkelijk gezegd. Weet je wat er gebeurt, als hij geen homo is en zich beledigd voelt? Voor je het weet zet hij mij voor lul in de klas."

's Avonds in het donker van zijn slaapkamer dagdroomde hij van een soapie ontmoeting. Maar de werkelijkheid dreunde door het roze beeld, toen iemand opeens heel hard HOMO! in zijn oor brulde. Hij schrok wakker, maar buiten was het stil. Het was een droom. Eén die hem koud en rillerig maakte.

Op zaterdag wachtte hij in de boekhandel tot er niemand meer bij de balie stond. Toen pas durfde hij er heen te lopen. "Een valentijnskaart?" Een vrolijke lach ontsnapte aan de dame achter de kassa. "Jij bent er vroeg bij..." Haar mondhoeken krulden ondeugend "... of erg laat." Snel herstelde zij zich van haar vrolijke uitbarsting. "Sorry jongen. Die hebben we alleen rond Valentijnsdag." Ze legde haar handen gevouwen op de balie. Ze leek te wachten op zijn aftocht, maar hij stond vast aan de grond. Dit was zijn grote gedachte, zijn ultieme oplossing en die werd in een oogwenk om zeep geholpen. Zag de vrouw zijn wanhoop? "Goed dan, wacht maar even. Het is nu toch rustig. Misschien hebben we nog een paar oude kaarten in het magazijn."

Zijn plan was eenvoudig, maar doeltreffend. Hij zou de kaart in de kluis van Arthim doen. Aan de onderzijde van de kluis week de deur en beetje van de kast. Hij had het goed bekeken en vertrouwde er op dat hij met wat geduld de kaart daar doorheen kon schuiven. Wim had alleen maar minachtend gesnoven toen hij het plan aan hem voorlegde. Maar hoe moest het anders? Aanspreken durfde hij hem niet en wanneer dan? Want zoveel zag hij Arthim niet. Door een onzichtbaar regelsysteem liepen ze elkaar bij de kluisjes telkens mis. Hij had een keer zo lang gewacht dat hij te laat in de les kwam. "Ik was bij mijn kluis" had hij

tegen Wim gefluisterd, nadat hij tegen de docent iets over de wc had gemompeld. Dat wachten moest hij maar niet meer doen, vond Wim "Ik zag je staan. Het kan wel een beetje minder opvallend met die wanhopige blik in je ogen. Nog even en je hoeft niets meer te vertellen en raadt iedereen het."

"Zowaar, jongeman! Kijkt eens aan!" De dame van de winkel spreidde de vijf kaarten in een waaier op de toonbank. Ondertussen waren er nieuwe klanten bij de balie gekomen en Jille had geen zin in een gênante vertoning en wilde snel een kaart oppakken en afrekenen, maar de winkeldame was nu niet meer te houden "Welke lijkt u zelf het meest geschikt?" vroeg ze luid. Hij wilde haar toe sissen: "Ik sta voor je neus! Je hoeft niet de overkant van de straat te bereiken!" Maar in plaats daarvan wees hij timide de eerste de beste kaart aan. Hij zag dat zijn uitgestoken vinger trilde en hij meende dat de dame het ook had gezien. "Is het voor een romantisch meisje?" Haar plagende glimlachje keek kort naar hem, taxeerde ongetwijfeld zijn warme gezicht en nam vervolgens de gniffels van de wachtende klanten in ontvangst.

De les was net begonnen. Als hij wilde moest het nu gebeuren. Hij stak zijn vinger op. "Ja?" de docent trok gespeeld een wenkbrauw hoog op. "Een vraag, jongelui. Nu al! Zeg het eens Kok?" "De WC, meneer?" Hij liet het sarcasme van de docent over zich heenkomen.

"Blaastraining, Jille. De volledige beheersing van de sluitspier is prettig, maar we mogen de blaas niet vergeten. Snel Jongen!"

Onder zijn shirt had hij de witte enveloppe met de kaart. Hij kon het niet nalaten nog eens te checken of alles klopte. "Ik vind je leuk, je kluisjesbuurman." Gevolgd door een nieuwe alias op MSN.

Met trillende handen wachtte hij op het bankje bij de kluismuur. Een paar bruggers stonden moeilijk te doen met een agenda en de pas gekregen plattegrond. De conciërge zat nog wat te rommelen achter zijn bureau. Hup bruggers, wegwezen! Toen ze eindelijk ruziënd een gang gekozen hadden, moet hij nog wachten tot ook de deur van het conciërgehek openging en de man de trap op liep. Zijn vingers voelden dun en versteend. Toen hij zijn armen omhoog deed om de enveloppe onbeschadigd door de nauwe kier te loodsen, voelde hij een koud straaltje zweet over zijn zij naar beneden lopen.

De enveloppe was bijna door de nauwe sleuf, toen de klapdeur naar het trappenhuis met een zwaai openging. Een jongen liep in zijn richting. Jille verstrakte en wachtte bewegingloos. De blik gefixeerd op de grijze wand. Hij stond hopeloos voor gek, zo met zijn handen aan een dichte kluis. Maar de jongen had geen oog voor hem en liep zonder iets te zeggen achter hem langs en verdween in de zitkuil. Oef! Met een laatste duwtje schoof de kaart uit zicht. Nu kon hij niet meer terug.

De rest van de les verliep dramatisch. “Toch de sluitspier meneer Kok?” Sarde de docent hem bij zijn late terugkeer in de klas. “Duurtraining zeker”, wijzend op de klok. Hij liet de hoon over zich heen komen als een martelaar zijn stokslagen. Alles voor de goede zaak.

Toen de bel voor de pauze ging, spurtte hij het lokaal uit. Hij hoorde de klas hard lachen om een laatste grap, omgetwijfeld weer over de sluitspier. Er was nog niemand bij de kluisjeswand. Hij ging op het bankje zitten en rommelde langdurig in zijn rugzak, met een half oog op de kluis. Toen zag hij Arthim aan komen lopen. Was hij de enige die hoorde hoe zijn soepele tred de vloer liefkoosde? Was hij de enige die zag hoe het blanke shirt zijn torso streelde? Rook alleen hij de frisse geur van zijn zoete lijf? Hij sidderde van spanning toen Arthim naar de sleutel zocht. De hand kwam uit de broekzak. Jille kon alleen maar naar dat deurtje kijken. Zou de kaart eruit glijden of zou Arthim de enveloppe onmiddellijk zien? Hij was zo gefocust op dat ene kluisje dat hij eerst niet door had dat er iets fout ging. Het deurtje bleef dicht. Waar was Arthim? Toen zag hij hem zitten, op zijn hurken, voor een van de onderste kluisen, terwijl hij spullen wisselde. Een paar seconden later sloot het deurtje alweer. De korte gestalte richtte zich in een vloeiende beweging op en liep langs Jille. Een kort moment zocht zijn blik de ogen van Jille en weg was hij.

In zijn oren daverde een geweldige klap, alsof hij in volle vaart tegen een massieve deur was aangerend. De nazinderende echo nam geen einde. Hij hapte naar adem, maar er was geen lucht. Alle zuurstof leek weggezogen door een dreun uit het niets. Hij voelde duizelend zijn slapen kloppen. Langzaam drong de werkelijkheid door. De geluiden van de kinderen om hem heen kwamen weer op volume. Verslagen begroef hij zijn hoofd in zijn handen.

SHIT! SHIT! SHIT! Hij had een andere kluis gekregen. Hij voelde dat zijn hart als door een onzichtbare hand naar de bodem van zijn bekken werd getrokken. Zijn spieren werden tot op snaarniveau gespannen pezen. Een vraag loeide door zijn hoofd als jagende wind rond een flathoek; Wie had nu zijn kaart? Rustig, rustig zei een ander deel van zijn hersenen. Er staat niets op. Alleen kluisjesbuurman en een MSN-naam die hij nooit meer zal checken. Hij probeerde zichzelf te kalmeren.

Naast hem drong een lange slungel zijn magere heupen tussen hem en een blond meisje. Hij richtte zijn hoofd langzaam op en wilde zeggen dat er geen plaats was, maar hij was bang dat zijn stem alleen maar zou piepen, dus schoof hij een millimeter naar rechts. Als die gozer zijn mond maar hield. Nu even niets! Toen de jongen eindelijk zat moest hij vervolgens ook nog in zijn rugzak zijn en stootte hem daarbij telkens hinderlijk in zijn zij. Opnieuw een stoot, maar deze leek meer op een duw en hield aan. Toen zag hij uit een ooghoek langzaam een arm zijn kant op komen. De hand hield stil boven zijn knie. In de hand lag een enveloppe. Zijn enveloppe. Zijn kaart. “Die vond ik in mijn nieuwe kluis.” Het was een moment stil. Luisterde heel de zitkuil mee of hoorde hij als enige niets anders, dan de

ruisende stem van de slungel naast hem? "Ik heb mijn kluis geruild met Arthim." Hij wees op zijn lange benen, die hij even helemaal uitstreekte. De toon was zacht. Hij keek de jongens aan en zag twee vriendelijke ogen. De jongen drukte hem de kaart tegen de borst. "Vraag hem maar gewoon, Jille. Hij vindt jou ook erg leuk. Doei!" En weg was hij.

De bel ging. Jille zat nog met zijn kaart in de schoot. Om hem heen was de ruimte leeg. Met een diepe zucht zoog hij zijn longen vol. Hij stond op en hervond na een paar wankele stappen een verende tred. Hij liep langs het conciërgehek naar de trap. De man keek over zijn bril en riep vanachter zijn ruit: "Je bent te laat!"

Hij zwaaide naar de man en riep: "Wat nou laat! Het is nooit te laat!"

Erik Harinck